

κοντά της ήταν η Τουρκιά, δηλιά εις το λαιμό τους.
 Ήξερε πως τον κυνηγούν, στο μάτι, να τον σφάξουν
 στην αγκαλιά το ποίμνιο ασφαλισμένο να 'ναι.

Οι φιλικοί

Γονατιστοί ορκίζονταν εις την αγιά Τριάδα
 να μην προδώσουν μυστικό στη μέγγενη κι αν μπαίνουν
 ορθόψυχα μονόβουλοι, τυφλά να υπακούσουν
 δίχα να ξέρουν ποια ήταν κρυμμένη «η Κεφαλή» τους.
 Άλλοι έκλαιγαν χαρούμενοι, γιατί ήρθε η αγία μέρα
 άλλοι ψυχοφτερουγίζαν στους οραματισμούς τους.
 Ήρθαν και στον Κυπριανό, πρώτο των επισκόπων
 να τον ορκίσουν και να πουν το άγιο μήνυμά τους
 κι εκείος εστάθη ακίνητος, πολύ συλλογισμένος.
 Θωρούσε αρπάγες της Τουρκιάς στο δύσμοιρο νησί του
 σφαγές, αθώα δύματα, τα σπίτια τους καμένα
 τους ειδικούς ανήμπορους, στη δίψα και στην πείνα.
 Ήξερε μαύρη μια ψυχή πως ήταν ο πασιάς τους
 άρπαγας, άτιμος, φονιάς, ένα αδηφάγο τέρας.
 κι είπεν τους ο Κυπριανός:

Φίλοι μου, φίλοι Φιλικοί,

Δεν ημπορώ εις τ'άρματα την Κύπρο να σηκώσω
 μα θέλω μ' όλο το κορμί, με την ψυχή στο στόμα
 μ' όλη αγαθή τη θέληση, του Πλάστη μου την έγνοια
 πολλά να σας συντρέξω, πολλά να βοηθήσω,
 κι εγώ να πολεμήσω.

Με το κρασί, με το φαΐ, με τα πολεμοφόδια
 όσα καθένας δύναται χρήματα να προσφέρει
 να χτίσουμεν ένα Σκολειό, της αλυσίδας λιώμα
 φεγγοβολούσα γέννα.

Κι όταν η γαλανόλευκη στη Ρούμελη και στο Μοριά
 κυμάτισε σταυρός κι ελευθερία,
 τράνταξε και τρόμαξε την Αυτοκρατορία
 εικοσιπέντε του Μαρτιού, δόξα του εικοσιένα

Ρωμοσύνη

του Κυριάκου Τριχινά

Χρόνια παλεύκουν να μας πετάξουν
 που μες στην γην μας ξένοι στρατοί
 γλώσσαν τζιαι έδιμα να αλλάξουν
 μα η Ρωμοσύνη καλά κρατεί...
 Ήρταν αλλόδρησκοι τζιαι μουλλάες
 ήρτασιν Φράγκοι Σαρατζιηνοί
 Πέρσες Ρωμαίοι τζιαι αραπάες

με το εσιέκκιπη τζι' αβρατινή
 Ήρταν Ναϊτες τζιαι Βενετσιάνοι
 Ασύριοι τζι' οθωμανοί
 Τούρτζιοι τζι' Εγγλέζοι κρατούν κοιτσιάνι
 πληγήν ανοίξαν μας τζιαι πονεί
 Ας έρτουν τόσοι τζι' άλλοι καμπόσοι
 τρύπαν θα κάμουν μες το νερόν
 γιατί κανένας εν θα ξορτώσει
 ζυγόν να βάλη πας στον λαιμόν
 Ήμασταν Έλληνες γεννημένοι
 τζι' έχουμεν γλώσσαν τζι' ανατροφήν
 τζι' όσοι πασκίζουν εν γελασμένοι
 να μας ξιλείψουν πο τούντην γην
 Έχουμεν ρίζες βαθκιά πλωμένες
 φτάνουν στις θάλασσας τον βυθόν
 όπως τους βράχους βαθκιά δαμμένες
 τζι' έχουμεν Άγιον βοηθόν
 Ξένον αφέντην εν τον σηκώνει
 η Ρωμισύνη πας τούντην γην
 εν σαν τον σιείμαρρον που φουσκώνει
 τζιαι καταπίννει τ' οχτρού το νίν...
 Κόφκουν καβάτζιτην μα παραπούλλα
 γίνονται δάσος κάθε φοράν
 κάφκουν το βκιος μας τζιαι τα μαξούλια
 φέρνουν μας φτώσειαν τζιαι συμφοράν
 Που μες στες στάχτες ξαναγενιούνται
 καπεταναίοι, νυκοτζιυρκά
 γλώσσα τζιαι ήδη κληρονομιούνται
 σε νιον που γέρον σε νιαν που ρκαν
 Όσοι περάσαν πο τούντον τόπον
 ούλλοι εθέλαν να φαν να πκιουν
 βρίσκαν τα έτοιμα δίχα κόπον
 ππαράν τζιαι ππούλλιν δίχα να θκιουν
 Μα γελασμένοι ούλλοι σταθήκαν
 η Ρωμισύνη εν θα χαδεί
 ούλλοι αδικιάβαστοι επαστήκαν
 μες σε σκοτάδι ζιούσιν βαδύ
 Στα στήθκια μέσα βαθκιά κρατούμεν
 την Παναγίαν τζιαι τον Χριστόν
 Τζιύπρος τζι' Ελλάδα εν θα χαδούμεν
 χώρες Αγίων τζι' αγωνιστών
 Ορδές βαρβάρων έρκουνται φεύκουν
 δροσιάν δεν παίρνεις μιαν σταλαμήν
 μα την ψυσιήν σου δεν δκιαφεντεύκουν
 πάντα δαν λεύτερη νυν τζιαι αεί.